

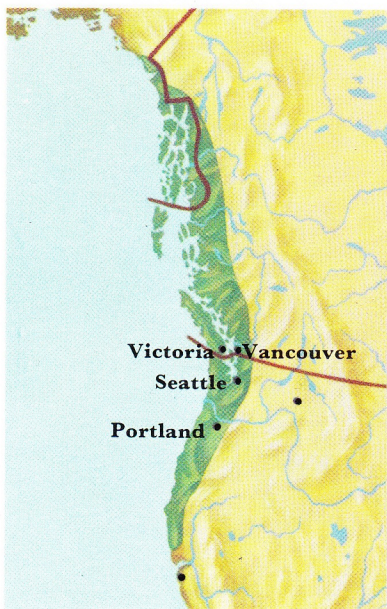
De westhoek van Canada

Tussen 48° 18' en 60° N.B. strekt zich langs de Canadese westkust Brits-Columbia uit, een der grootste provincies van deze reusachtige staat. Ten noorden grenst Brits-Columbia aan Yukon, in het oosten aan de Canadese staat Alberta en in het zuiden aan de Amerikaanse staten Montana, Idaho en Washington. Dertigmaal groter dan België of Nederland is Brits-Columbia bij uitstek een bergland: het wordt inderdaad van noord naar zuid en van west naar oost doorkruist met bergketens. Tussen het Kustgebergte in het westen en het Rotsgebergte in het oosten ligt inderdaad nog een derde keten, bestaande uit de Selkirk Mountains, de Cariboo en de Monashee Mounts. De sterk ingesneden kust vertoont talrijke fjorden en eilanden, waarvan Vancouver, helemaal in het zuiden, het grootste en belangrijkste is.

Daar Brits-Columbia zich van noord naar zuid over ongeveer 1300 km uitstrekt en ook wegens het reliëf, treft men er verschillende klimaattypes aan. De kustzone staat niet alleen onder de invloed van de westenwinden, maar geniet tevens van de warme Koero Sjiivozeestroom, zodat het klimaat er gematigd-oceanisch kan worden genoemd. In het zuiden van Vancouver is het klimaat zelfs zó zacht, dat de hortensia's er bijna het ganze jaar door bloeien. Van het ogenblik af echter dat men zich van het kustgebied in oostelijke richting verrijkt, wordt het klimaat droger, omdat het gebergte de westelijke invloeden onmiddellijk opvangt. Nog geen eeuw geleden was Brits-Columbia één van de ongerepste gebieden van geheel Noord-Amerika. In 1881 bestempelde een

houtnijverheid

Londense krant het nog als een kaal, koud bergland, dat in geen enkel opzicht enige belangstelling kon inboezemen! In 1931 — dus 50 jaar later — bewoonden slechts 700 000 mensen dit woeste land, maar in 1961 telde het reeds meer dan 1,6 miljoen inwoners... Thans noemt men Brits-Columbia “het Californië van Canada”, waar de moderne beschaving in een uiterst snel tempo om zich heen grijpt... Al is het binnenland in economisch opzicht zeer belangrijk geworden, toch treft men de voornaamste centra langs de kust aan. De eerste haven en tevens de grootste stad is Vancouver, die niet op het eiland, maar wel op het kleine schiereiland daar vlak tegenover ligt. Vancouver is één van de mooiste natuurlijke havens van de Amerikaanse westkust, waar tevens belangrijke industriële activiteiten tot stand kwamen: papierindustrie, zalmconserven, scheepstimmerwerven enz. In 1901 telde deze stad slechts 29 000 inwoners, thans ongeveer 700 000. De omgeving van de stad is buitengewoon aantrekkelijk. De groei en de bloei van Vancouver zijn ook voor een groot gedeelte te danken aan het vruchtbare hinterland dat door de vallei van de benedenloop van de Fraser wordt gevormd. Deze zeer mooie kustvlakte noemt men Lower Mainland. Niet ver van Vancouver ligt op het gelijknamige eiland de hoofdstad Victoria (130 000 inwoners). Brits-Columbia, dat in 1871 amper 10 000 blanke inwoners telde, werd een van de voornaamste immigratiegebieden van geheel Canada, omdat weldra bleek dat deze provincie grote levensmogelijkheden bood. De oudste bedrijvigheid is de visvangst: Brits-Columbia is beroemd geworden om zijn zalmvisserij, die tot een werkelijke industrie uitgroeide. In het sei-

zoen vinden ongeveer 6000 mensen in de meest noordelijke havenstad, Prince Rupert, werk in deze nijverheidstak.

Andere natuurlijke rijkdommen liggen er eveneens in het bereik. Brits-Columbia levert uitzonderlijke houtsoorten (Douglas-sparren, rode ceders en een variëteit van de thuya's) die naar het buitenland worden geëxporteerd.

Het bergland is tamelijk rijk aan delfstoffen, zoals steenkool, goud, zilver, lood, zink en koper. Net zoals in Californië werd de immigratie zeer sterk door de ontdekking van goudaders gestimuleerd. Veel mogelijkheden biedt het reliëf van Brits-Columbia voor het

Brits-Columbia is een zeer uitgestrekte en overwegend bergachtige Canadese provincie, waar honderd jaar geleden zich praktisch niemand om bekommerde. Thans is deze provincie uitgegroeid tot een industrieel gebied met zeer vele mogelijkheden, terwijl in het binnenland, al naargelang de ligging, de landbouw, de groente- en fruitteelt of de extensieve veeteelt bloeien.

produceren van hydroëlektricititeit. Alleen Quebec en Ontario leveren meer witte steenkool dan Brits-Columbia. Deze goedkope energiebron riep op haar beurt een aantal nieuwe bedrijven in het leven. Eén van de meest sensationele in dit opzicht is de aluminiumfabriek te Kitimat, gelegen aan het uiteinde van de fjord Douglas Channel ten zuidoosten van Prince Rupert. In deze lange fjord kunnen zeeschepen het bauxiet aanvoeren nodig voor de fabricatie van aluminium. Dit bauxiet is afkomstig uit Jamaica. Kitimat maakt deel uit van het Kitimat-Kemano-project. Hiervoor werd een rivier opgestuwd tot een reusachtig meer, waarvan het water door een 16 km lange, in het gebergte uitgehouwen tunnel afgetapt wordt naar de Kemano-centrale, die eveneens in het uitgehakte gebergte, bijna 900 m. lager dan het meer, werd geïnstalleerd. Een enig knap staaltje van het menselijk vernuft.

De regenrijke kustgebieden komen hoofdzakelijk voor de zuivelproductie in aanmerking, terwijl men zich in het binnenland en meer naar het zuiden toe, in de valleien van de Okanagan en de Kootenay, op de groente- en fruitteelt toelegt. In het noorden doet men aan extensieve veeteelt. Daar vindt men de grootste ranches van Canada, die volgens Amerikaanse methodes worden geëxploiteerd. Men treft er niet alleen de Herefordrunderen en ook cowboy's aan, maar tevens zijn de beruchte rodeo's er zeer in trek, vooral bij de ongeveer 35 000 Indianen, die in Brits-Columbia leven. De rodeo van Williams Lake, de veehoofdstad van de provincie, duurt niet minder dan drie dagen!...

Vermeldenswaard is ten slotte nog dat in Brits-Columbia 90% van de landbouwers en de ranchhouders eigenaar zijn van de uitgestrekte bedrijven.

zalminindustrie

